

DE ARME MOLENAARSJONGEN EN HET POESJE.

ER leefde eens in een molen een oude molenaar, die geen vrouw en kinderen had. Alleen drie knechts dienden bij hem. Toen ze eenige jaren bij hem gewerkt hadden, zei de molenaar op zekere dag tegen hen: „Ik ben oud en wil graag rustig bij het vuur gaan zitten; trekken jullie er nu op uit, en wie terugkomt en het beste paard voor mij meebrengt, die wil ik mijn molen geven, als hij mij dan verder tot mijn dood verzorgt.”

Twee van de knechts waren flinke kerels om te zien, maar de derde zag er veel jongensachtiger uit, en de anderen vonden hem een beetje onnoozel en gunden hem de molen niet; eigenlijk wilde de jongste knecht hem ook niet hebben. Zoo trokken ze toch te zamen op reis, maar toen ze buiten het dorp kwamen, zeide de beide oudsten tegen onnoozele Hans: „Blijf jij gerust hier, je krijgt toch van je leven geen paard.”

Maar Hans stoorde zich niet aan die raad en ging toch mee. Toen het nacht werd, zochten ze een slaapgelegenheid. Ze vonden een hol en gingen daarin liggen. Maar de twee oudsten bleven wakker tot Hans ingeslapen was, en toen ze hem hoorden snurken, stonden ze stilletjes op en lieten Hans liggen en vonden dat ze dat heel slim hadden aangelegd, want met Hans werd het toch niemendal. Toen de zon opkwam en Hans wakker werd, merkte die dat hij in een hol lag. Hij begreep niet hoe hij daar gekomen was; hij keek overal om zich heen en riep: „Ach, waar ben ik toch?” Toen stond hij op, kroop het hol uit, ging het bosch in en dacht: „Nu ben ik hier moederziel alleen, hoe kom ik aan een paard?”

Terwijl hij zoo liep te peinzen, ontmoette hij een klein bontgevekt poesje, en dat zei heel vriendelijk tegen hem: „Hans, waar wil je naar toe?”

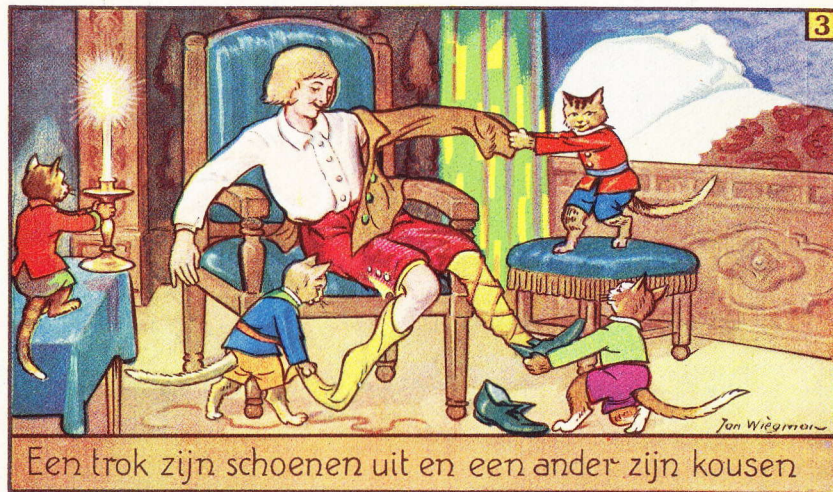
„Och, jij kan me toch niet helpen,” antwoordde Hans.

„Ik weet wel wat je graag zou willen,” zei het poesje; „je wou een mooi paard hebben. Daar weet ik wel raad op. Kom met me mee, dan kan je mijn knecht worden, en als je me zeven jaar lang trouw dient, dan zal ik je een paard geven zoo mooi als je er van je leven geen gezien hebt.”

„Dat is een rare poes,” dacht Hans, maar hij wou toch wel eens zien of het waar was wat het poesje zeide. Toen nam poes hem mee naar haar betooverd kasteel; daar waren allemaal poesen die haar bedienden, ze sprongen de trappen op en neer en het leek wel dat ze veel schik samen hadden. 's Avonds toen ze aan tafel gingen om te eten, moesten er drie muziek maken; één speelde op de bas, de tweede op de viool, de derde blies op de trompet en zette zulke bolle wangen als ze maar kon. Toen ze gegeten hadden, werd de tafel weggedragen en het poesje, dat de meesteres van het kasteel was, zei tegen Hans: „Kom nu eens met me dansen.”

„Nee,” zei Hans, „ik dans niet met een kat, dat heb ik nog nooit gedaan.”

„Breng hem dan maar naar bed,” zei poes tegen de andere katjes. Toen ging er één hem voor met een kan-

Een trok zijn schoenen uit en een ander zijn kousen

delaar en bracht hem naar zijn slaapkamer; een trok zijn schoenen uit en een ander zijn kousen, en eindelijk toen hij goed en wel in bed lag, bliezen ze het licht uit. De volgende morgen klopten de poesjes aan de deur en kwamen binnen om hem te helpen opstaan. Een trok zijn kousen aan, een ander bond zijn kousebanden vast, een derde haalde zijn schoenen te voorschijn, een vierde waschte hem en de vijfde poes droogde met haar staart zijn gezicht af.

„Wat voelt dat lekker zacht!” zei Hans, die dat alles wel leuk vond. Maar hij moest overdag de meesteres van het kasteel dienen en allerlei werk voor haar doen; allereerst houthakken. Hij kreeg daarvoor een bijl en een zaag van zilver, en ook een keg van zilver om het hout te splijten, en een koperen hamer om de keg in het hout te slaan.

Dat alles deed hij graag en hakte heel wat hout in kleine stukken, en wilde daar graag blijven. Hij kreeg goed eten en drinken, maar hij zag niemand anders dan het bonte poesje en de andere poesen die haar bedienden.

Eens op een dag zei het poesje tegen Hans: „Ga het gras op de wei voor mij maaien en zorg dat het goed droogt.” Hij kreeg een zilveren zeis en een gouden wetsteen, maar na afloop van het werk moest hij die kostbare gereedschappen weer inleveren. Hans deed wat hem gezegd werd, en toen het werk gereed was, droeg hij de zeis, de wetsteen en het gemaaide hooi naar huis en vroeg of hij nu nog niet zijn loon kreeg.

„Neen,” zei de poes, „je moet eerst nog wat voor me doen. Daar heb je zilveren palen en planken en andere bouwgereedschappen, allemaal van zilver: „bouw mij daar eerst een mooi huisje van.” Hans deed dat, en toen het huisje klaar was en hij alles gedaan had wat hem opgedragen was, had hij nog maar altijd geen paard. Maar de zeven jaren waren omgevlogen alsof het maar een half jaar geweest was. Toen zei de poes: „Nu heb je me zoo trouw gediend, nu krijg je je loon. Wil je mijn paarden zien.”

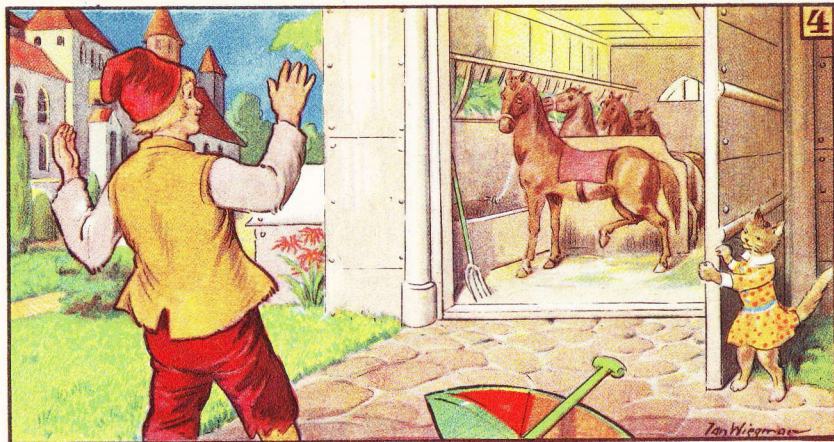
„Ja, graag!” zei Hans.

Nu deed poes de deur van het zilveren huisje open, en door de open deur zag Hans twaalf paarden staan, zulke prachtige trotsche dieren die glansden, zoo schoon waren ze; zooiets had hij nog nooit gezien. Toen gaf poes hem voor 't laatst te eten en te drinken en zei: „Ga nu naar huis. Het paard geef ik je niet mee, maar ik kom het je over drie dagen brengen.” Zoo trok Hans op weg, en poes wees hem welk pad hij gaan moest om bij de molen te komen.

Poes had hem geen nieuwe kleeren gegeven, zoodat hij zijn oude versleten pak aan had, waarmee hij in het poesenkasteel gekomen was en waar hij in die zeven jaar aan alle kanten was uitgegroeid. Toen hij bij de molen kwam, waren de beide andere molenaarsknechts ook juist teruggekomen; ieder van hen had een paard meegebracht, maar het eene paard was blind en het andere lam. Toen ze hem zagen aankomen, vroegen ze hem: „Hans, waar is jou paard?”

„Over drie dagen zullen ze het hier brengen,” antwoordde Hans.

Toen lachten ze hem uit en zeiden: „Och jij, waar wil jij een paard vandaan krijgen; dat zal zeker wat moois zijn.”

Door de open deur zag Hans twaalf paarden staan

Nu ging Hans naar binnen, in de kamer van de molenaar, maar die wilde niet dat hij bij hem aan tafel kwam zitten, omdat hij er zoo vuil en haveloos uitzag; als iemand binnen kwam moest je je schamen dat er zoo'n bedelaar aan tafel zat. Maar omdat Hans honger had, brachten ze wat eten voor hem naar buiten, dan kon hij het op het erf opeten; en toen ze 's avonds zouden gaan slapen, wilden de andere knechts hem geen bed geven, en om niet onder de bloote hemel te slapen, kroop hij in het stalletje van de ganzen en ging daar op een harde bos stroo liggen.

Toen hij 's morgens wakker werd, waren de drie dagen juist om. En wat kwam daar aan? Een koets met zes paarden bespannen, en wat een paarden! Hun huid glom en blonk als een spiegel. En een rijknecht bracht een zevende paard mee, en dat was voor de arme molenaarsknecht. Uit de koets stapte een schoone prinses. Zij ging de molen binnen; die prinses was niemand anders dan het bonte poesje, dat de arme Hans zeven jaar lang gediend had.

De prinses vroeg aan de molenaar, waar zijn jongste knecht was.

„Die konden we niet in de molen laten,” antwoordde hij; „die ziet er zoo haveloos uit dat we hem in de ganzenstal hebben laten slapen.

De prinses beval dat de knecht dadelijk gehaald moest worden. Ze riepen hem, en hij schaamde zich wel dat hij er zoo armelijk uitzag.

Maar de prinses liet haar bediende een stel prachtige kleeven te voorschijn halen en uitspreiden, en beval, dat de jonge knecht eerst gewasschen moest worden en dan die kleeven moest aandoen; en daar kwam toen een jonge man voor den dag, die er zoo flink en mooi uitzag als de koning.

Toen zei de prinses dat ze de paarden zien wilde, die de andere knechts hadden meegebracht; en dadelijk zag ze dat het eene blind en de andere lam was. Nu liet ze haar bediende het zevende paard brengen, en toen de molenaar dat zag, moest hij bekennen: „Zoo'n prachtig dier is

nog nooit op mijn erf gekomen.”

„Dat is van je jongste knecht”, zei de prinses.

„Dan moet die de molen hebben,” zei de molenaar, die een eerlijk man was en zijn woord hield.

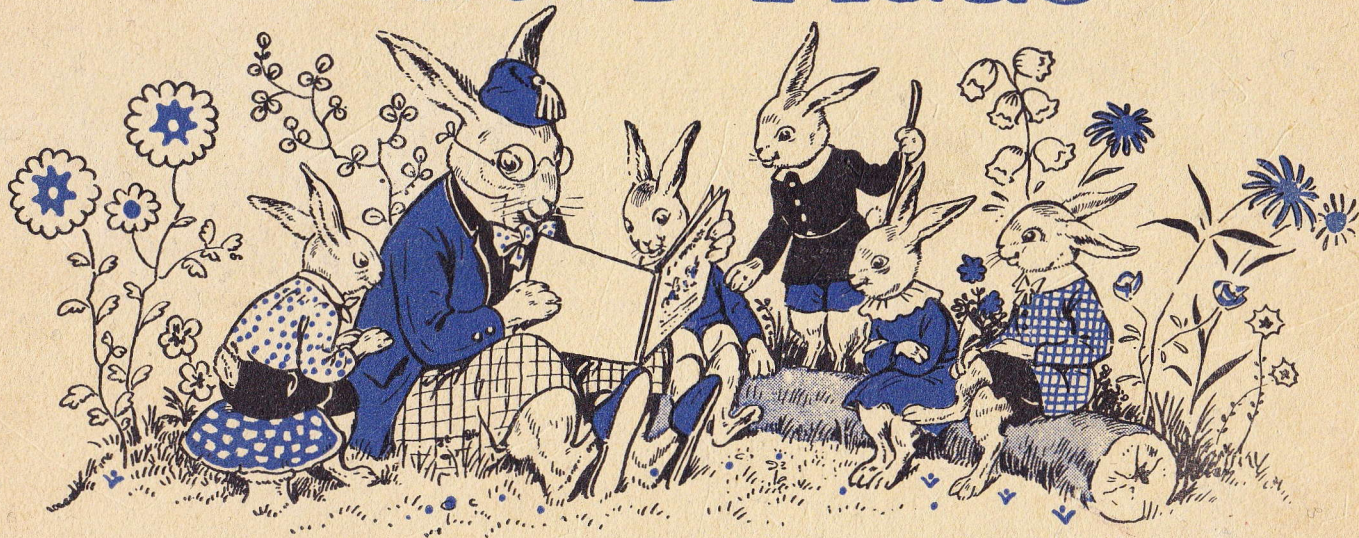
Maar de prinses zei: „Dat hoeft niet; het paard mag je hebben en de molen mag je ook houden.” En zij nam haar trouwe Hans mee, liet hem in de koets stappen en reed met hem weg. Eerst reed zij naar het huisje dat Hans met zijn zilveren werktuigen gebouwd had; dat was nu een groot kasteel geworden, en alles daarin was van zilver en goud. En de prinses wilde met niemand anders trouwen dan met Hans, en zoo gebeurde het ook. En hij had verder een heel gelukkig leven en alles wat hij wenschen kon.

Daarom moet je nooit zeggen dat iemand, die een beetje onnoozel lijkt, niet goed terecht kan komen.

En hij schaamde zich wel.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN
VIERDE BOEKJE
UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.
— — — HAARLEM — — —

Sprookjesboeken van Vader Haas

VIERDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT